

XAVIER BOSCH

EUFÒRIA

EDICIÓ
LIMITADA
6,95€



labutxaca

Xavier Bosch

Eufòria

Proa
Barcelona

© Xavier Bosch, 2014

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Proa l'any 2014

Primera edició en aquest segell: febrer del 2015

Primera edició en aquest format: maig del 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.229-2016

ISBN: 978-84-16600-00-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

SUMARI

1. Una amenaça gens subtil _____	11
2. Un advocat que sigui millor que el meu _____	15
3. Un glop com Déu mana _____	28
4. Tothom en volia un _____	35
5. Un Pulitzer, saps a quant està? _____	42
6. Una melé a cinc _____	57
7. El lloc perfecte _____	69
8. Una conversa de les que fan mal _____	77
9. Com els trilers que esquilen els turistes _____	85
10. L'estrabisme dels directors _____	93
11. Un cabell ros entre dos fulls _____	104
12. Que comprés, que gastés, que resés _____	112
13. De zero a cent en set segons _____	123
14. Un altre bitllet idèntic _____	133
15. Amb lletra de metge _____	137
16. Si no et puc guanyar, et compro _____	145
17. És normal separar-se i pintar-se les ungles? _____	154
18. Guanyar Anglaterra és un deure _____	161
19. Et tatuaré el silenci _____	172
20. Els desnivells de l'est de Utah _____	180

21. Rebentaràs totes les audiències _____	189
22. Agressiu com un bulldog _____	198
23. L'última pipada abans de l'execució _____	203
24. El dimoni a vegades va amb corbata _____	210
25. Un pacte de fe _____	218
26. L'anunci parlava de sis nimfes _____	231
27. El càstig per als bocamolls _____	239
28. A la gola de la balena _____	245
29. Kia Kaha, Jonah _____	250
30. On diu que estigui prohibit? _____	259
31. El negoci del talent _____	270
32. A tot o res _____	278
33. Han udolat els llops tota la nit _____	288
34. La coartada perfecta _____	290
35. No sé de què em parles _____	298
36. L'efecte Barbra Streisand _____	309
<i>Agraïments</i> _____	319

UNA AMENAÇA GENS SUBTIL

Sempre havia pensat que el meu assassí duria barba.

Un home fort, d'una barba espessa, negríssima, venia cap a mi, de cara, en un carrer estret, i no em deixava passar. Devia tenir uns cinquanta anys, m'agafava i ja no em podia escapar. De petit ho somiava moltes vegades. I sempre acabava igual. Em despertava mort. Després, suat de por, travessava el passadís i me n'anava a dormir al llit dels pares. Deveu pensar: què m'explica ara aquest, en la situació en què està? La realitat és que la meva història, el que em va passar el diumenge 25 de març de 2012, va tenir poc a veure amb cap premonició infantil. Duia barba, sí. I prou. Potser rondava la cinquantena, però no ho sé... Tal vegada eren quaranta, o menys. Però ni em va venir de cara ni era un carrer estret. Em va atacar per l'esquena, a mitja tarda i en un garatge. Al pàrquing públic de la Gardunya. Els covards actuen en pàrquings i amb la cara tapada. Com els assassins del Lluch. Com els segrestadors del Quini. A mi em va sortir de darrere una columna quan estava obrint el cotxe, amb la clau en una mà i amb la targeta a la boca. Tot plegat va anar per terra. A l'instant me'l

vaig trobar a sobre, escanyant-me per darrere amb un braç i posant-me un ganivet al coll amb l'altre. Vaig notar, de seguida, que un raig de sang calenta em queia al damunt del pit. M'hi vaig resistir, vam forcejar. Amb el braç, estirant-lo cap enrere com vaig poder, li vaig intentar treure el passamuntanyes i va ser aleshores quan vaig notar que, agafant-me fins a ofegar-me, reduït com em tenia, la seva barba em fregava el coll. Era pitjor que el malson. Era tot nervi i múscul. I devia ser una mica més baix que jo. M'investia amb la seva mandíbula i tornava a notar, una vegada i una altra, la seva barba fregant al meu damunt. Tenia un alè fort, pudent, d'haver menjat cogombre. I no recordo gaire res més, però aquella olor em va quedar encara que la policia digui que és un detall irrellevant.

Cridar no em va servir de res. No hi havia cap policia enlloc. I encara menys en diumenge. On són quan els necessites? La pregunta que es fa tothom, jo també me l'estava fent quan, en plena baralla, vaig rebre una patcada que em va estavellar contra el retrovisor d'una furgoneta que era dues places més enllà. I en aquell moment precís, a tres quarts de cinc en punt segons va escriure el conductor de l'ambulància, vaig caure rodó i vaig perdre el coneixement. Quan va arribar l'equip d'emergències, el meu assassí ja no hi era. Es devia pensar que ja havia complert l'encàrrec deixant-me morir en el bassal de la meva pròpia sang.

I aquí estic. Una setmana més tard, ja em veieu. Immobilitzat de cervicals en avall. Sense maquillar, però amb prou forces per anunciar una cosa. –La càmera va fer un

zoom lent, per tancar el pla sobre la seva cara, amb un ull de vellut que havia quedat inexpressiu, sense vida.– Ningú no em farà callar. Me'n sortiré i et trobaré. T'he de dir que et trobaré i descobriré qui hi ha darrere teu i, des de la tele o des d'on sigui, ho explicarem tot. Siguis qui siguis, no te'n sortiràs. Al final –va esforçar-se a esbossar l'única mitja rialla de tot el vídeo–, al final, se sabrà tot.

–Stop?

–Què tal?

–Impactant.

–No m'ha quedat massa...

–Gore?

–Llarg?

–No ho crec... –el Gratu, amb les seves dificultats de desplaçament, va posar l'ull al visor–. Dos minuts i mig.

–Qui mira un vídeo de dos minuts i mig a Youtube?

–Depèn. Aquest es fa d'allò... I més sent tu qui ho diu. Vols que el repetim? Però per al meu gust té força, i espontaneïtat.

El Dani, enguixat de dalt a baix, ja havia fet prou esforç per incorporar-se al llit i forçar unes cordes vocals que, fins feia dos dies, havien quedat mudes per una ganivetada que havia de ser mortal.

–Quan el penjaràs?

–Mitja horeta i ho tenim. –El jove ajudant va treure un USB de la càmera.– Com el título?

–Què et sembla?

–The mummy.

–No em fotis riure, hòstia...

–La mòmia, tercera part.

–Va...

No podia més. Amb la carcanada adolorida, cada respiració el comprimia contra la cuirassa. Hi ha ocasions –i els hospitals en són plens– en què riure és una tortura.

Dani Santana, el presentador que s'agradava més al plató que a la vida, hauria d'estar una temporada fora de pantalla. Ningú no s'atrevia a aventurar quant de temps. No era prescripció facultativa. Era un intent d'assassinat. Una amenaça gens subtil. Una putada.

UN ADVOCAT QUE SIGUI MILLOR QUE EL MEU

L'Aura, com cada matí, va estirar els llençols i va plegar el sofà llit de matrimoni perquè el seu cop de puny de cinquanta-cinc metres, a tocar de l'estació de Sant Andreu, li quedés una mica més espaiós. Vivia amb l'Antonio, que, a aquella hora, quan el Basté llançava la filípica del davantal de les vuit, ja devia fer tres hores que fressava en una fàbrica d'acer inoxidable de Sant No-sé-què del Besòs, a tocar de les cases barates. Ell estava tip de fer el pitjor torn. Però encara gràcies i quin remei si, a la fàbrica, tan sols vuit anys enrere, eren quaranta-cinc treballadors, tres torns a ple rendiment i màquines que no paraven de cagar cargols i femelles de dia i de nit. Calia aguantar com fos, perquè la feina és la feina, pinten bastos, la crisi és molt puta i podia donar gràcies a Déu, i a l'amo de la companyia, que en aquella nau gèlida hi quedessin ell i nou companys més que, entre badall i badall, ja només estampaven peces especials, per encàrrec i pagades al moment de la comanda. Els cargols estàndard, els comprava tothom a la Xina. Qüestió de preus.

A ella, en canvi, ja li estava bé sentir, en la boira dels

somnis, que la seva parella es llevava, es dutxava en la llunyania i se n'anava sense estalviar-li cap soroll. Amb tot el matalàs per escamarlar-se, fruïa d'aquelles dues horetetes que li quedaven perquè sonés el Casio de la tauleta de nit.

L'Aura Barrera –vint-i-pocs, però tothom n'hi posava trenta-algun, potser per allò que la seva mare en deia «las hechuras»– va encendre la primera cigarreta del dia. De reüll, va assegurar-se, davant del mirall de l'entrada, que no s'havia passat de maquillatge. Va llançar l'encenedor i el paquet de Camel a la bossa, va tancar la porta de cop i va sortir de casa. No passava la clau. Si entren, tant se val, pensava. Sabia que els lladres no hi trobarien res. Misèria, rutina conformada i quatre sentiments mal cuinats. I, això sí, a l'aigüera, un munt de plats que havien estat motiu de discussió per veure a qui li tocava rentar-los. En cas de dubte, s'havien quedat allà des de dissabte, diumenge, dilluns... Ja érem dimarts.

Va sortir de casa amb els cabells molls. Tenia calculat que en deu parades de metro, amb el transbordament afegit que tant odiava pel brogit matinal de les catacumbes de la plaça Catalunya, en tenia prou per arribar al seu centre amb la melena eixuta. Es posava l'uniforme negre, a joc amb el cabell, i ja estava a punt per començar la jornada. Si aquell dimarts era un dia fluix, com cada dimarts, sabia que rentaria caps, faria manicures, algun massatge i, el que li feia més mandra de tot, agafaria les alicates per tallar les ungles dures dels peus més ressecs del barri. L'Aura feia vuit mesos que treballava en una perruqueria selecta, només per a homes, a la part més nova de Sarrià, allà on antigament hi havia hagut un camp de futbol. El que l'Aura no podia ima-

ginar, mentre fullejava un diari gratuït asseguda en un vagó que anava de gom a gom, era que abans de l'hora de dinar la seva vida hauria agafat una dreuera inesperada.

Després de deixar les bessones a l'escola, en Javi Cardelús va aprofitar l'estona morta d'un semàfor per mirar-se al retrovisor. Se li'n fotia que els conductors del costat, atrets per un cotxe descapotable d'alta gamma, un Jaguar verd, el veiessin com es pentinava les celles i descobriessin l'habilitat d'aquell home que rondava els cinquanta. Amb un sol dit i amb una gran perícia, es tornava a posar els pèls del nas cap endins. La seva dona li havia insistit, un matí més, que en un dia de reunions importants no podia anar amb aquells pèls que li sortien d'una fossa i de l'altra. I menys ara que començava a tenir algun pèl blanc i encara se li veien més. La Momo no entenia que el seu marit anés tan pinxo de roba, tinguéssim tan gust per les americanes i les corbates cares i, en canvi, es deixés d'aquella manera en coses tan bàsiques de la cura personal. I menys ara que, com a home de negocis conegut, Javier Cardelús havia de començar a sortir als mitjans per explicar el gran projecte que havia de canviar la fesomia del país, dinamitzar el territori central i crear tants milers de llocs de treball que els diaris, sempre tan rigorosos, es confonien a l'hora de posar zeros a les xifres. (Només en el preu, i en la data, no s'equivocaven mai). I menys encara aquell dimarts que la Momo sabia que el Javi, al vespre, havia d'anar a l'aeroport a rebre Don Roberto M. Faura, un dels homes més rics del món.

—I menys ara que...

Prou, Momo, no em toquis els collons, li havia dit el Javi mentre la minyona –equatoriana, amb papers i seguretats social– mirava de donar l’esmorzar a dues nenes de cinc anys que no treien els ulls de la tele encastada a la paret d’una cuina blanca, blanquíssima, calcada d’una revista de disseny. Tan bon punt s’acabava el capítol dels Dalton –mai abans–, el pare les acompanyava a l’escola i, d’aquesta manera, era el moment sagrat del dia que les veia. Pel retrovisor.

Amb tres ditades, sense treure la mà del volant, el Javi va trobar el telèfon de la seva perruqueria. Trucava amb el mans lliures. Amb el Jaguar en marxa, i obert als quatre vents, havia de cridar perquè el sentissin.

–Hola! Sóc Cardelús! Només per si va bé que vingui ara a passar la màquina?

–Cap problema. Escolta? Hola? Que sí! Que aquí t’espero!

–Després... Merda, es talla... Després tindries algú per fer un bon massatge?

–A veure, que ho miro a l’agenda –no hi havia res a mirar, el Ricardo, el perruquer que donava nom al local, sabia perfectament que les tenia a totes de braços plegats–. Et puc oferir la Carla, la Sarita, l’Anabel... Has provat mai l’Aura?

–La Laura? –No li sonava de res.– Hola? Sóc més de cares que de noms, jo.

–Et farà un bon massatge. Ei, que em sents? Vine, primer tallem i després passes amb l’Aura. No te’n penediràs.